# 1

Άνοιξα τα μάτια μου. «Ποιος ξέρει τι ώρα να έχει πάει», αναρωτήθηκα όσο τεντωνόμουν ψάχνοντας στα τυφλά το κινητό μου. Το ανακάλυψα θαμμένο κάτω από το τζιν μου, που βρισκόταν πεσμένο στο πάτωμα ακριβώς δίπλα από το κρεβάτι. Η ώρα ήταν ήδη έντεκα. Ακούμπησα το κινητό στο κομοδίνο και έκλεισα ξανά τα μάτια, προσπαθώντας να διατηρήσω για όσο περισσότερο μπορούσα τη γλυκιά νιρβάνα του κυριακάτικου πρωινού.

Ύστερα από δέκα λεπτά χουζουρέματος, αποφάσισα να σηκωθώ επιτέλους από το κρεβάτι και, αφού είχα όλη τη μέρα δική μου, να φτιάξω άφθονο γαλλικό καφέ, να πάρω ένα ζεστό κρουασάν από τον φούρνο και να διαβάσω τα περιοδικά και τις εφημερίδες που είχαν ξεμείνει όλη την εβδομάδα στο τραπεζάκι του σαλονιού. Μόλις σηκώθηκα, μπήκα στο μπάνιο και έπειτα ντύθηκα πρόχειρα, με ρούχα που έχω ορκιστεί πως κανένας και ποτέ δεν θα με έβλεπε να φοράω εκτός από την κυρα-Ματίνα του φούρνου και τον Σάκη τον περιπτερά.

Πήρα το πορτοφόλι μου, φόρεσα τα αθλητικά μου παπούτσια και άνοιξα με φόρα την εξώπορτα του σπιτιού μου, για να πέσω τελικά πάνω στον Μάνο, τον αγαπημένο μου φίλο και γείτονα, που στεκόταν καμαρωτός μπροστά μου.

«Για πού το έβαλες πρωί πρωί, Μαρινάκι;» με ρώτησε με ένα πονηρό χαμόγελο. Στα χέρια του κρατούσε μια κούπα καφέ που άχνιζε και ήταν ντυμένος με μια γελοία φόρμα γεμάτη αρκουδάκια-αγιοβασίληδες, που του είχε χαρίσει κάποια Χριστούγεννα η Μυρτώ, η πρώην του.

«Λοιπόν», του είπα βιαστικά, «μπες μέσα και περίμενέ με. Πάω να μας φέρω κρουασάν από τη Ματίνα. Φτιάξε μου και καφέ!»

«Μάλιστα, όπως διατάξετε!» μου απάντησε χαιρετώντας με στρατιωτικά και μπήκε στο σπίτι γελώντας.

Προχώρησα με γρήγορα βήματα προς τον φούρνο, παρακαλώντας μέσα μου να μη με δει κανένας γνωστός στα χάλια που ήμουν. Μπήκα στον φούρνο καλημερίζοντας την κυρα-Ματίνα και ζητώντας δύο ζεστά κρουασάν με σοκολάτα.

«Δύο;» ρώτησε με πονηρό ύφος και το μάτι της γυάλισε.

«Ναι, δύο», απάντησα δήθεν χαμηλόφωνα. Έβλεπα τη φαντασία της να καλπάζει και να πλάθει τα πιο τρελά σενάρια σχετικά με το ποιον κοίμισα στο σπίτι μου χθες το βράδυ, ύστερα από ένα ξέφρενο σαββατόβραδο!

Η κυρα-Ματίνα είναι η μασκότ της γειτονιάς, το πρακτορείο Ρόιτερς, ο αποκλειστικός απεσταλμένος που ξέρει τους πάντες και τα πάντα. Και φυσικά ενημερώνει για τα τελευταία νέα όποιον μπει στο μαγαζί της. Ο Μάνος δείχνει πάντα τρομερό ενδιαφέρον για τις αφηγήσεις της, ενώ εγώ, από την άλλη, αποφεύγω τα πολλά κολλητιλίκια μαζί της και αρκούμαι σε ένα απλό «καλημέρα», προσποιούμενη μονίμως ότι βιάζομαι.

Πλήρωσα γρήγορα και σχεδόν έτρεξα ώχτο σπίτι.

«Άντε, παιδάκι μου, τι έκανες τόση ώρα; Σε πέθανε στο

κουτσομπολιό η Ματίνα;» με ρώτησε ο Μάνος καθισμένος φαρδύς πλατύς στον καναπέ μου.

«Όχι, ευτυχώς! Δεν θα το άντεχα πρωινιάτικα», απάντησα καθώς έβγαζα τα παπούτσια μου.

«Σου έφτιαξα καφέ, είναι έτοιμος στην κουζίνα. Να σου φέρω;»

«Μπα μπα, καλοσύνες ο Μανολάκης. Κάτι θέλεις εσύ ή είναι η ιδέα μου;»

«Τίποτα. Το μόνο που θέλω είναι να ακούσω κάθε ανατριχιαστική λεπτομέρεια για χθες το βράδυ».

«Εντάξει, βάζω καφέ κι έρχομαι», του είπα πηγαίνοντας τώρα προς την κουζίνα.

Με τον Μάνο γνωριστήκαμε τυχαία ένα βράδυ που είχε πιάσει φωτιά το διαμέρισμα του πέμπτου ορόφου της πολυκατοικίας μας. Εγώ δεν είχα πάρει χαμπάρι τίποτα και πλατσούριζα στο αφρόλουτρο αμέριμνη, ακούγοντας ατμοσφαιρική μουσική σε υψηλά ντεσιμπέλ. Ξαφνικά το κουδούνι της εξώπορτας άρχισε να χτυπάει δαιμονισμένα και εγώ, γεμάτη σαπουνάδες, φόρεσα το μπουρνούζι μου όπως όπως, τύλιξα τα μαλλιά μου σε μια πετσέτα και κατευθύνθηκα προς τα εκεί. Ανοίγοντας, αντίκρισα έναν λεπτοκαμωμένο και κοντούλη νεαρό να στριγκλίζει με τα μάτια γουρλωμένα και το μόνο που κατάλαβα ήταν οι λέξεις «γρήγορα» και «φωτιά». Με τράβηξε από το χέρι και, παραμερίζοντας τον καπνό από μπροστά μας, αρχίσαμε να κατεβαίνουμε τρέχοντας τα σκαλοπάτια, για να βγούμε από την πολυκατοικία.

Εκεί, ήρεμοι πια, συστηθήκαμε κανονικά, με εμένα τυλιγμένη ακόμα στο μπουρνούζι μου. Το επόμενο πρωινό τον κέρασα καφέ, για να τον ευχαριστήσω που τάχα μου είχε σώσει

τη ζωή, όπως μου θυμίζει συχνά από τότε – παρόλο που όχι απλώς δεν έπαθε τίποτα το διαμέρισμά μου, αλλά ούτε καν ολόκληρο εκείνο του πέμπτου. Από τότε πάντως είμαστε οι πιο αγαπημένοι γείτονες και αχώριστοι φίλοι.

«Άντε, ξεκίνα την εξιστόρηση», μου είπε ο Μάνος και κάθισε μετα πόδια του οκλαδόν στον καναπέ.

«Ειλικρινά τώρα», του είπα γεμάτη απορία, «θέλεις να ακούσεις πώς πέρασα το βράδυ μου με τον... Αλέκο;»

«Ναι, γιατί όχι δηλαδή;»

«Βαρετά, Μάνο μου», είπα ρουφώντας μια γουλιά από τον καφέ μου.

«Γιατί, βρε πουλάκι μου; Μια χαρά είναι ο άνθρωπος. Αλλά ξέχασα, είναι πολύ καλό παιδί για τα γούστα σου», είπε σουφρώνοντας τα χείλη.

«Μάνο, είναι μονότονος. Εκτός αυτού έχει μουστάκι. Και ξέρεις ότι δύο πράγματα δεν αντέχω στους άντρες: τη φαλάκρα και το μουστάκι. Και, άντε, για το πρώτο δεν ευθύνεται κανείς, αλλά το μουστάκι είναι επιλογή. Τραγική επιλογή, μάλιστα. Και δεν έχω πρόβλημα με τα καλά παιδιά, αρκεί να μου κάνουν το "κλικ"».

«Τότε γιατί βγήκες μαζί του; Αφού ξέρεις ότι εκείνος σε γουστάρει», με ρώτησε με το αριστερό του φρύδι ανασηκωμένο.

«Μα γιατί ο Αλέκος είναι το ασανσέρ μου», είπα ψιθυριστά σαν να του εξομολογούμουν ένα μεγάλο μυστικό και άρχισα να χασκογελάω.

«Δηλαδή;»

«Ασανσέρ, παιδάκι μου, είναι αυτός που αναλαμβάνει να σου ανεβάσει το ηθικό όταν αυτό πέφτει».

«Α, μάλιστα. Το βρίσκω πολύ ανθρώπινο όλο αυτό», μου απάντησε κουνώντας το κεφάλι του με ύφος αποδοκιμασίας.

«Α, όχι. Μη μου ρίχνεις ευθύνες. Του είχα ξεκαθαρίσει από την αρχή της γνωριμίας μας πώς τον βλέπω και για τι είμαι διατεθειμένη».

«Δηλαδή θες να μου πεις ότι χθες το βράδυ δεν έγινε τίποτα;»

«Εκτός του ότι πήγαμε σε ένα καταπληκτικό ιταλικό εστιατόριο για φαγητό και ήπιαμε ένα γευστικότατο κρασί, που χρυσοπλήρωσε, απολύτως τίποτα άλλο. Ε, ένα πεταχτό φιλάκι στο τέλος για καληνύχτα πιάνεται; Δεν πιάνεται!» του πέταξα εγώ.

«Α, ρε κατακαημένε Αλέκο, τι σου 'μελλε να πάθεις», μονολόγησε ο Μάνος πίνοντας μια γερή γουλιά από τον καφέ του.

Τον Αλέκο τον γνώρισα μερικούς μήνες πριν, μπροστά από το σπίτι μου, όταν, σε μια βιαστική προσπάθειά μου να ξεπαρκάρω το αυτοκίνητό μου, πήρα παραμάζωμα τον πίσω προφυλακτήρα του. Για κακή μου τύχη, μόλις έφτανε και εκείνος στο αυτοκίνητό του, όμως, αντί να με βρίσει, όπως περίμενα, μου μίλησε πολύ ευγενικά. Και απλώς ανταλλάξαμε τηλέφωνα, για να συνεννοηθούμε για την επιδιόρθωση της ζημιάς. Το επόμενο κιόλας απόγευμα χτύπησε το τηλέφωνό μου και ήταν ο Αλέκος. Και μάλιστα όχι για να μιλήσουμε σχετικά με την αποζημίωση, αλλά για να μου προτείνει να πάμε για καφέ. Από εκείνη τη μέρα και μετά η κατάσταση συνεχίστηκε, με τον Αλέκο να με πολιορκεί στενά και με εμένα να τον αποφεύγω με τρόπο, εκτός από κάποιες φορές που μια τόνωση αυτοπεποίθησης δεν θα μου έκανε κακό. Και εφόσον

του είχα μιλήσει από την αρχή για τις προθέσεις μου, ώστε να μην τρέφει φρούδες ελπίδες, ένιωθα μια χαρά απέναντί του.

Ύστερα από περίπου μία ώρα, δύο κούπες καφέ και αρκετό κουτσομπολιό, ο Μάνος ανέβηκε στο σπίτι του. Αφού μίλησα με την αδερφή μου μιάμιση ώρα στο τηλέφωνο και έφαγα ένα σάντουιτς με τόνο, κάθισα στον καναπέ μου με ένα σωρό ένθετα περιοδικά και εφημερίδες ολόγυρά μου. Η τηλεόραση στο βάθος έπαιζε σε επανάληψη ελληνικές σειρές της περασμένης σεζόν. Ξεφυλλίζοντας ένα από τα περιοδικά που είχε αφιέρωμα στη διακόσμηση, βρήκα επιτέλους την τραπεζαρία των ονείρων μου. Παρότι έχω μετακομίσει σε αυτό το σπίτι εδώ και τέσσερα χρόνια και παρότι από την πρώτη εβδομάδα όλα τα έπιπλά μου είχαν τοποθετηθεί άψογα στη θέση τους και σύμφωνα με τις αρχές του φενγκ σούι, το κυρίως τραπέζι στο σαλόνι μου ακόμα έλειπε. Υπήρχαν μόνο οι έξι καρέκλες της τραπεζαρίας, φτιαγμένες από ξύλο κέδρου, τις οποίες είχα βρει παλιότερα σε απίστευτη τιμή σε κάποιο μπαζάρ επίπλων. Παραταγμένες η μία δίπλα στην άλλη,αλλά χωρίς τραπέζι ανάμεσά τους. Παραδέχομαι πως η εικόνα ήταν κάπως αλλόκοτη. Μάλλον γι' αυτό, τον πρώτο καιρό, όποιος με επισκεπτόταν και τον ξεναγούσα στο σπίτι, όταν φτάναμε σε αυτό το σημείο του σπιτιού και αναφωνούσα με περηφάνια «κι από δω η τραπεζαρία!», με κοιτούσε περίεργα. Ειδικά οι φίλες της μαμάς μου. Είχα λοιπόν μπροστά μου το τραπέζι που ονειρευόμουν τόσο καιρό. Έσκισα αμέσως τη σελίδα και έτρεξα στον υπολογιστή μου, για να στείλω email στην εταιρεία και να μάθω αν υπάρχει διαθέσιμο. Καθώς το άνοιγα, το μάτι μου έπεσε σε ένα επείγον εισερχόμενο μήνυμα από τη Μαρί-Σοφί. Τον εφιάλτη μου.

Η Μαρί-Σοφί είναι η μάνατζέρ μου. Μία μάνατζερ με το μοναδικό χάρισμα να εφευρίσκει και να σου αναθέτει κάθε λογής δουλειά ή εκκρεμότητα, η οποία θα πρέπει να επιλυθεί φυσικά μέσα στο Σαββατοκύριακο. Η εταιρεία για την οποία δουλεύω λέγεται «M&K-Events» και δραστηριοποιείται στον χώρο της διοργάνωσης εκδηλώσεων. Αναλαμβάνουμε να οργανώσουμε από το Α ώς το Ω συνέδρια, πολιτιστικές εκδηλώσεις, επιδείξεις μόδας, μεγάλα πάρτι, γάμους, βαφτίσεις και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Η εταιρεία χωρίζεται σε δύο τομείς. Υπάρχει λοιπόν ένα πιο «σοβαρό» τμήμα, που εξειδικεύεται στα συνέδρια, κυρίως ιατρικά, και σε σημαντικές πολιτιστικές εκδηλώσεις δήμων, συλλόγων, ομάδων κ.λπ. Και ένα δεύτερο τμήμα, το πιο «διασκεδαστικό», που ασχολείται με τις υπόλοιπες εκδηλώσεις. Εγώ ευτυχώς ανήκω στο δυναμικό της δεύτερης ομάδας.

Η Μαρί-Σοφί είναι η υπεύθυνη του δικού μου τμήματος. Σαρανταπεντάρα ελληνογαλλικής καταγωγής, ψηλή, αδύνατη και με μαύρα καρέ μαλλιά, πάντα ντυμένη και βαμμένη άψογα –ακόμα και τις Δευτέρες στις οκτώ το πρωί– και με μεγάλες πέρλες μόνιμα στα αυτιά. Θα ορκιζόμουν μάλιστα πως είναι κολλημένες.

Οφείλω να ομολογήσω ότι είναι εκπληκτική στη δουλειά της και υπό άλλες συνθήκες –αν δηλαδή δεν την αντιπαθούσα– ίσως να την έβρισκα ενδιαφέρουσα. Είναι πολύ κλειστή και απαιτητική προς τους υφισταμένους της, ειδικά προς τις γυναίκες. Πάντως το μεγαλύτερό της ελάττωμα είναι ότι δουλεύει ασταμάτητα, ακόμα και τα Σαββατοκύριακα, υποχρεώνοντας φυσικά και πολλούς από εμάς να το κάνουμε, κάτι το οποίο δεν αναγράφεται πουθενά στο συμβόλαιό μας πα-

ρά μόνο αν «τρέχει» κάποιο σημαντικό πρότζεκτ. Αλλά τώρα δεν υπήρχε κάτι επείγον. Παρ' όλα αυτά, η ένδειξη «επείγον» αναβόσβηνε δίπλα από το όνομά του email της. Το άνοιξα λοιπόν και άρχισα να διαβάζω:

*Μαρίνα,*

*Σου γράφω για να σε ενημερώσω σχετικά με τον γάμο της Ιφιγένειας Παπαδοπούλου. Με ειδοποίησαν προ ολίγου ότι άλλαξαν ημερομηνία. Θα γίνει δύο εβδομάδες νωρίτερα. Προχώρα στις απαραίτητες αλλαγές.*

*Ευχαριστώ,*
*Μαρί-Σοφί*

Ξέρω πως τώρα θα έπρεπε κανονικά να αγχωθώ. Είμαι σίγουρη δηλαδή ότι θα έπρεπε να αγχωθώ, καθώς ο γάμος είναι σχεδόν οργανωμένος. Και εγώ είμαι υπεύθυνη για το συγκεκριμένο πρότζεκτ. Αλλά τι μπορώ να κάνω Κυριακή απόγευμα; Άρπαξα την ατζέντα μου, για να επεξεργαστώ τις εκκρεμότητες της εκδήλωσης. Ένιωθα το άγχος να με κυριεύει βλέποντας πως σχεδόν όλα ήταν ήδη κανονισμένα. Έκλεισα τα μάτια μου και πήρα μια βαθιά ανάσα. Θα τα κατάφερνα! Σηκώθηκα αποφασισμένη και πήγα στην κουζίνα. Έφτιαξα μια κανάτα φρέσκο γαλλικό καφέ, στερέωσα τον υπολογιστή μου στον πάγκο της κουζίνας και άρχισα να δουλεύω καθισμένη σε ένα ψηλό σκαμπό. Ύστερα από τρεις ώρες ασταμάτητης δουλειάς και αφού η μαμά μου με είχε πάρει δύο φορές στο τηλέφωνο διακόπτοντάς με, τη μία για να μάθει αν έφαγα και την άλλη αν θα περάσω σύντομα να τους δω, αποφάσισα να

παραγγείλω κινέζικο και να σταματήσω τη δουλειά για απόψε. Θα κοιμόμουν νωρίς και αύριο το πρωί θα έφευγα από τις επτά για το γραφείο. Έβγαλα από το συρτάρι το φυλλάδιο του κινέζικου εστιατορίου που βρισκόταν στο απέναντι τετράγωνο και κάλεσα τον αριθμό.

Μισή ώρα μετά καθόμουν οκλαδόν στον καναπέ μου, φορώντας ήδη τις πιτζάμες μου, τσιμπολογώντας νουντλς με κάρι και λαχανικά και κανονίζοντας τα επόμενα ραντεβού στην ηλεκτρονική μου ατζέντα. Στο βάθος, η τηλεόραση έπαιζε χαμηλόφωνα *Το ημερολόγιο της Μπρίτζετ Τζόουνς*. Λίγο αργότερα, σκασμένη από το φαγητό και κουκουλωμένη με το πικέ κουβερτάκι μου ώς τον λαιμό, παρακολουθούσα το τέλος της ταινίας. «Άι στο καλό!» μονολόγησα δυνατά. «Είναι Κυριακή και στο κάτω κάτω περισσότερα κοινά έχω με την Μπρίτζετ Τζόουνς παρά με την... Ιφιγένεια Παπαδοπούλου!»

# 2

Ηώρα είχε πάει επτά και μισή και εγώ ήμουν κολλημένη σε ένα απίστευτο μποτιλιάρισμα στην περιφερειακή οδό. Άκουγα μουσική στο ραδιόφωνο και έπινα καφέ σε ένα πλαστικό ποτήρι, έτοιμο να λιώσει από τη θερμότητα, προσπαθώντας να μην αρχίσω να κορνάρω σαν τρελή από τα νεύρα. *Κάπως έτσι ο κόσμος ξαναρχίζει το τσιγάρο*, σκέφτηκα. Ύστερα από συνολικά πενήντα λεπτά σταμάτα-ξεκίνα, έφτασα τελικά στον προορισμό μου και, για καλή μου τύχη, βρήκα αμέσως να παρκάρω απέναντι από το γραφείο. Η μέρα έξω ήταν υπέροχη, πράγμα το οποίο μου έφτιαξε αμέσως τη διάθεση και ξέχασα στη στιγμή την άπειρη ώρα που έχασα άδικα στον δρόμο πατώντας φρένο-γκάζι εναλλάξ.

Μπήκα στο ασανσέρ με γρήγορο βήμα, καλημερίζοντας κάποιους συναδέλφους, και έφτασα στο γραφείο μου κρατώντας ακόμα τον –κρύο πλέον– καφέ στο χέρι μου.

Μόλις κάθισα, άνοιξα τον υπολογιστή μου, ξεκλείδωσα τα συρτάρια μου και γέμισα το γραφείο με χαρτιά και φακέλους σχετικά με τον γάμο της Ιφιγένειας. Άρχισα να παίρνω τηλέφωνα για να αλλάξω σε όλα την ημερομηνία. Πρώτα κάλεσα την εκκλησία, όπου ευτυχώς ο πάτερ ήταν πολύ συνεννοήσιμος και η καινούργια ημερομηνία κενή στο πρόγραμμά τους.

Σειρά είχε ο ντιτζέι, ο οποίος παραδόξως ήταν διαθέσιμος δύο εβδομάδες νωρίτερα, καθότι είχε ακυρωθεί τελευταία στιγμή μια δεξίωση που είχε αναλάβει, με εμένα να ευχαριστώ νοερά τη θεά Τύχη. Επόμενο ήταν το ανθοπωλείο. Δυστυχώς, εκεί η θεά Τύχη αποφάσισε ότι αρκετά με είχε βοηθήσει για σήμερα και την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια. «Ναι, εντάξει για την ημερομηνία, θα τα βολέψουμε», μου απάντησε ο ανθοπώλης, «μόνο που υπάρχει ένα άλλο πρόβλημα, για το οποίο θα σας καλούσα κι εγώ».

«Σας ακούω», είπα με ήρεμη φωνή, ευελπιστώντας το πρόβλημα να είναι ότι απλώς δεν υπάρχουν μιμόζες στη συγκεκριμένη απόχρωση που επιθυμεί η μαμά της Ιφιγένειας.

«Πρόκειται για τον συνεργάτη μας στην Ολλανδία, αυτόν που μας προμηθεύει τα λουλούδια. Δημιουργήθηκε ένα θέμα και σταματήσαμε τη συνεργασία, οπότε θα πρέπει να τα παραγγείλουμε στον νέο μας προμηθευτή, ο οποίος είναι εξαιρετικός (μπλα μπλα μπλα), πολύ συνεπής (μπλα μπλα μπλα), αλλά δυστυχώς είναι αρκετά πιο ακριβός». Μάλιστα. Αυτό ήταν το πρόβλημα λοιπόν και έπεσε τόσο μπλα μπλα; Δεν μου φαινόταν και τόσο τρομερό.

«Δηλαδή», ρώτησα, «πόσο περισσότερο θα μας κοστίσει το σύνολο του στολισμού;»

«Ε, να...» είπε κομπιάζοντας «επειδή είναι και πολύ μεγάλος ο χώρος που θα στολιστεί, υπολογίζω περίπου 2.000 ευρώ επιπλέον». *Μάλιστα. Αυτό ναι, τελικά είναι πρόβλημα*, σκέφτηκα και ξεροκατάπια. Τι στο καλό, ο νέος συνεργάτης τους τις επιχρυσώνει τις μιμόζες και είναι τόσο ακριβές;

«Καλώς. Αφήστε με να το συζητήσω με την υπεύθυνή μου και θα σας ξανακαλέσω», είπα και έκλεισα το τηλέφωνο. Το

μόνο κακό ήταν ότι εγώ ήμουν η υπεύθυνη, οπότε τώρα θα έπρεπε να το συζητήσω με τον εαυτό μου. *Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, από πού να κόψω τις 2.000 ευρώ, για να τα δώσω στον λουλουδά, αφού όλο το μπάτζετ έχει μοιραστεί με απόλυτη ακρίβεια από την αρχή και υπό την αυστηρή επίβλεψη της Μαρί-Σοφί;*

Κάπως έτσι λοιπόν, με συνεχείς υπολογισμούς και αμέτρητα τηλεφωνήματα, πέρασαν οι επόμενες ώρες στο γραφείο. Σταμάτησα και ξάπλωσα ελαφρώς την καρέκλα μου προς τα πίσω, κάνοντας μασάζ στο κεφάλι μου, που είχε αρχίσει να με πονάει. «Έχετε νέο μήνυμα», με ενημέρωσε ο υπολογιστής και το όνομα της αδελφής μου εμφανίστηκε στην οθόνη:

*Μαρινάκι, καλημέρα!*

*Πώς πέρασες το σουκού; Εδώ πάλι βροχή. Ο Νικόλας δεν κάθεται ήσυχος ούτε λεπτό. Και τι δεν θα έδινα να πίναμε τώρα έναν καφέ οι δυο μας, αδελφούλα!*

*Υ.Γ.: Σε είδα στον ύπνο μου απόψε. Καθόσουν, λέει, στον καναπέ και... έπλεκες!*

Η Ράνια είναι η αδελφή μου και η μεγάλη μου αδυναμία. Αρκετά ψηλότερή μου, με σκούρα μαλλιά και πράσινα μάτια. Είναι παντρεμένη με τον Σωτήρη –γιατρός στο επάγγελμα– και έχουν έναν γιο δύο χρόνων, τον Νικόλα, τον οποίο λατρεύω. Τους τελευταίους μήνες έχουν μετακομίσει στη Γερμανία, όπου ξεκίνησε την ειδικότητά του ο γαμπρός μου. Η Ράνια δεν ενθουσιαζόταν καθόλου με την ιδέα να αφήσει τη δουλειά της και να τον ακολουθήσει, ειδικά στη συγκεκριμένη

χώρα, αλλά το αποφάσισε τελικά για το καλό του Νικόλα. Μου λείπει αφόρητα, αλλά προσπαθώ γενικά να μην το δείχνω και τη στεναχωρώ. Ανασήκωσα ξανά την καρέκλα μου σε όρθια θέση και άρχισα να της γράφω:

*Καλημέρα!*

*Εδώ έχει ήλιο κι εγώ πονοκέφαλο από τη δουλειά. Θα ήταν ιδανικό να πίναμε τώρα καφέ κάτω από τον ήλιο, κάπου δίπλα στη θάλασσα, και να μιλούσαμε για ώρες. Μόλις έρθετε, είναι το πρώτο που θα κάνουμε!*

*Υ.Γ.: Όσο για το όνειρο, μάλλον πρόκειται για συμπαντικό μήνυμα ότι η αδελφή σου θα καταλήξει τελικά... γεροντοκόρη! Άκου πλέξιμο! Φιλιά!*

Αφού πάτησα αποστολή του email, συγκεντρώθηκα και πάλι στη δουλειά αφήνοντας για λίγο τον φάκελο με τον γάμο της Ιφιγένειας στην άκρη. Ένας ακόμα γάμος στον οποίο ήμουν η βασική υπεύθυνη ήταν προ των πυλών και έπρεπε να ασχοληθώ και με εκείνον. Ένας γάμος μάλιστα υψηλών προδιαγραφών. Ο φάκελος απέξω έγραφε «Ελευθερία Σταματάκη» και κοιτάζοντάς τον ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποίησα ότι στους φακέλους των γάμων το όνομα που σημειώνουμε είναι πάντα το όνομα της νύφης. Πουθενά του γαμπρού. Λες και θα παντρευτεί μόνη της. Τις σκέψεις μου διέκοψε, αυτήν τη φορά, το τηλέφωνο. Κοίταξα την οθόνη και ήταν η Ντέπη.

Η Ντέπη είναι η καλύτερή μου φίλη. Δουλεύουμε στο ίδιο κτίριο, εκείνη στον δεύτερο όροφο, εγώ στον τέταρτο. Γνωρι-

στήκαμε περίπου πέντε χρόνια πριν, στο φουαγιέ του πρώτου ορόφου, όταν ακόμα καπνίζαμε μανιωδώς και οι δύο. Πάντα συνηθίζουμε να λέμε πως ο λόγος που καπνίζαμε ήταν τελικά για να... γνωριστούμε. Η Ντέπη είναι πολιτικός μηχανικός, ψηλή, φυσική κοκκινομάλλα, με το πιο γάργαρο γέλιο του κόσμου και, παρότι η φιλία μας δεν μετράει πολλά χρόνια και αναμνήσεις, είμαστε ιδιαίτερα δεμένες.

«Έλα, φιστικάκι! Ακόμα δουλεύεις;» με ρώτησε μασουλώντας κάτι στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Ακόμα, αλλά λέω να σταματήσω για σήμερα. Έτσι και ακούσω άλλη μία φορά το όνομα "Ιφιγένεια Παπαδοπούλου", θα πέσω κάτω και θα αρχίσω να βγάζω αφρούς», απάντησα κουρασμένη.

«Πάμε να τσιμπήσουμε κάτι εδώ κοντά να χαλαρώσουμε; Τι λες; Είχα κι εγώ δύσκολη μέρα εδώ», μου πρότεινε.

«Ό,τι καλύτερο άκουσα σήμερα!» της απάντησα. «Κλείνω υπολογιστή, φακέλους και τα σχετικά και σε λίγο κατεβαίνω».

«Τέλεια! Τα λέμε στην είσοδο», είπε και κλείσαμε το τηλέφωνο.

Άρχισα να τακτοποιώ τα χαρτιά μου, όταν έξω από το γραφείο μου πέρασε η Μαρί-Σοφί. Με χαιρέτησε με ένα αυστηρό νεύμα καθώς έφευγε. *Δεν θα καταλάβω ποτέ αν αυτή η γυναίκα με συμπαθεί ή όχι*, σκέφτηκα.

Σε δέκα λεπτά βρισκόμουν στην είσοδο, όπου με περίμενε ήδη η Ντέπη χαζεύοντας στο κινητό της. Τη φίλησα σταυρωτά και ξεκινήσαμε με τα πόδια για ένα γαλλικό μπιστρό κοντά στο γραφείο. Μπήκαμε μέσα αγκαζέ και καθίσαμε σε ένα τραπέζι για δύο δίπλα στο παράθυρο. Η ατμόσφαιρα ήταν ειδυλλιακή. Χαμηλός φωτισμός που συμπληρωνόταν με

πανέμορφα ρετρό φαναράκια πάνω σε κάθε τραπέζι, απαλή γαλλική μουσική και μια ελαφριά μυρωδιά βανίλιας που απλωνόταν στον χώρο. Αμέσως μας πλησίασε ο σερβιτόρος. Παραγγείλαμε ένα μπουκάλι Σαρντονέ και μια ποικιλία γαλλικών τυριών, από αυτά που λατρεύουμε και οι δύο.

«Κάτι τέτοιες μέρες πόσο θα ήθελα ένα τσιγάρο», είπε η Ντέπη και έκανε δήθεν πως ρουφάει τον καπνό της. «Αναπολώ συχνά εκείνη τη στιγμή που ανάβεις το πρώτο τσιγάρο μετά τη δουλειά, ρουφάς τον καπνό και νιώθεις αυτόματα να χαλαρώνεις. Όχι τόσο από τη νικοτίνη που αναζητάει το σώμα σου, όσο από το ότι η κίνηση από μόνη της στέλνει μήνυμα στον εγκέφαλο ότι, επιτέλους, άλλη μία μέρα στο γραφείο τελείωσε». Ακούμπησε την πλάτη της πίσω στον καναπέ και τέντωσε τα πόδια της.

«Εγώ πάλι δεν το αναπολώ καθόλου. Χαίρομαι τόσο που γλίτωσα από αυτόν τον βραχνά και την απαίσια μυρωδιά του στα μαλλιά και στα ρούχα μου», είπα δήθεν απολιασμένη τη στιγμή που έφτανε ο σερβιτόρος με το παγωμένο κρασί μας. Μας σέρβιρε ευγενικά, άφησε το μπουκάλι με το υπόλοιπο κρασί στην παγωμένη θήκη δίπλα μας και απομακρύνθηκε αργά από το τραπέζι.

«Α, δεν σου είπα. Ο Λευτέρης μου πρότεινε να πάμε εκδρομή το επόμενο Σαββατοκύριακο. Όχι στην Ελλάδα φυσικά, μη μας δει και κάνα μάτι...» μου είπε σηκώνοντας το φρύδι της ειρωνικά. Ο Λευτέρης ήταν το αφεντικό της Ντέπης– και παράλληλα ο εραστής της. Ο ένας από τους δύο συνεταίρους της γνωστής κατασκευαστικής εταιρείας όπου και δούλευε η Ντέπη τα τελευταία χρόνια. Σαρανταπεντάρης με γκρίζους κροτάφους, αδιάψευστα όμορφος και καλλιεργημένος

και... ολίγον παντρεμένος. Δεν ήταν το κλασικό παράνομο ζευγάρι, η ερωμένη να περιμένει τη στιγμή που ο παντρεμένος κύριος θα χωρίσει τη γυναίκα του για να αποκαταστήσει τελικά εκείνη. Αντιθέτως, η Ντέπη ήταν η χαλαρή στην υπόθεση και ο Λευτέρης ο ερωτευμένος.

«Και για πού λέτε;» ρώτησα πίνοντας μια γερή γουλιά από το κρασί μου. Το ένιωθα να κατεβαίνει στον λαιμό μου και να δροσίζει όλο μου το είναι.

«Θα είναι έκπληξη! Μου είπε απλώς να πάρω μαζί το διαβατήριό μου».

«Αλήθεια, πόσο καιρό είστε μαζί με τον Λευτέρη;» τη ρώτησα.

«Ωχ, κατάλαβα... τώρα θα πέσει κήρυγμα: πότε επιτέλους θα βρω ένα παιδί ελεύθερο στην ηλικία μου να τακτοποιηθώ και εγώ, και τα γνωστά», είπε μισοχαμογελώντας και άδειασε μονοκοπανιά το ποτήρι της.

«Άντε, καλέ!» της είπα απορημένη. «Πότε σου έκανα εγώ τέτοια συζήτηση; Ξέρεις πως δε μου αρέσει να κρίνω. Πόσο μάλλον εσένα. Απλή περιέργεια».

«Χμ... πρέπει να είναι ώς τώρα περίπου οκτώ μήνες», μου απάντησε. «Οκτώ μήνες της πιο παράνομης και πιο ήρεμης σχέσης μου. Λίγο αλλόκοτος συνδυασμός, δεν βρίσκεις;» με ρώτησε και γέλασε με αυτό το γάργαρο γέλιο της που τόσο αγαπώ. Ίσως γιατί με έκανε πάντα να νιώθω ότι όλα θα πάνε καλά, ακόμα και όταν δεν πήγαιναν...

«Σημασία έχει να περνάμε καλά», της απάντησα με σιγουριά.

«Στην υγειά όσων μας κάνουν ευτυχισμένες», συνέχισε εκείνη με στόμφο και σήκωσε το ποτήρι της ψηλά. Σήκωσα και

εγώ το δικό μου και τα τσουγκρίσαμε με δύναμη. Το ζευγάρι στο διπλανό τραπέζι γύρισε και μας κοίταξε ενοχλημένο από τη φασαρία, αλλά εμείς δεν δώσαμε σημασία. Σε λίγο πλησίασε ο σερβιτόρος με τα λαχταριστά τυριά και τα αχνιστά ψωμάκια που μοσχοβολούσαν. Αρχίσαμε να τσιμπολογάμε και να μιλάμε για τις δουλειές μας. Εγώ για τους γάμους όπου ήμουν υπεύθυνη, κυρίως για τον γάμο της Ελευθερίας Σταματάκη, που πλησίαζε απειλητικά, και εκείνη για ένα συγκρότημα με παραθαλάσσιες κατοικίες που θα έπρεπε να παραδοθεί μέχρι το καλοκαίρι.

Ύστερα από δύο ώρες συζητήσεων, γέλιων και ονειροπολήσεων με άφθονο κρασί, πληρώσαμε και χαιρετήσαμε η μία την άλλη, παίρνοντας τον δρόμο για τα σπίτια μας. Η άνοιξη είχε μπει πια για τα καλά και είχε αρχίσει ήδη να νυχτώνει πιο αργά, κάτι που μου έφτιαχνε πολύ τη διάθεση. Μπήκα στο σπίτι και έβγαλα τα παπούτσια μου. Τι ανακούφιση! Πήγα κατευθείαν στο δωμάτιό μου, έλυσα τα μαλλιά μου, ξεντύθηκα και μπήκα στο ντους. *Από πού θα κόψω, Θεούλη μου, τα δύο χιλιάρικα του ανθοπώλη;* αναρωτήθηκα καθώς το καυτό νερό κυλούσε πάνω μου με δύναμη.

# Ευχαριστίες

Το να πιάνεις στα χέρια σου το πρώτο σου βιβλίο είναι κάτι περισσότερο από συναρπαστικό! Είναι μαγικό! Όταν ξεκίνησα να το γράφω, δεν είχα ιδέα αν θα έφτανε ποτέ στα ράφια των βιβλιοπωλείων και στη συνέχεια στα δικά σας χέρια.

Είμαι πολύ τυχερή που τελικά αυτό συνέβη, και το οφείλω –πέρα από τον εαυτό μου– σε αρκετούς ακόμα ανθρώπους που θα ήθελα να ευχαριστήσω μέσα από αυτό το σημείωμα.

Ευχαριστώ αρχικά τη Λυδία Ελιόγλου για όλες τις πολύτιμες συμβουλές, τον χρόνο και την εμπειρία της.

Ευχαριστώ απέραντα τις Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα για την ευκαιρία που μου έδωσαν και την εμπιστοσύνη προς το βιβλίο μου. Το να στηρίξει ένας μεγάλος εκδοτικός οίκος το πρώτο βιβλίο ενός συγγραφέα εμπεριέχει πάντα ένα ρίσκο. Και σας ευχαριστώ που το πήρατε για εμένα. Επίσης, την επιμελήτριά μου Κωνσταντίνα Τσιάγκα, που με πολλή υπομονή έλεγξε λέξη προς λέξη όσα έχω γράψει και έδωσε στο βιβλίο μου την τελική του μορφή.

Ευχαριστώ την οικογένειά μου. Και συγκεκριμένα τη μητέρα μου και τις αδερφές μου, που με υποστηρίζουν σε όλα και είναι πάντα εκεί για εμένα.

*(Μπαμπά, μου λείπεις… μα είμαι σίγουρη πως μου κλείνεις το μάτι από εκεί ψηλά.)*

Ευχαριστώ τους αληθινούς μου φίλους, που χάρηκαν με τη χαρά μου.

Ευχαριστώ τις κόρες μου Νικόλ και Στέλλα, στις οποίες και το αφιερώνω. Χωρίς εσάς αυτό το βιβλίο ίσως να είχε τελειώσει νωρίτερα, αν και μάλλον δεν θα είχε γραφτεί ποτέ.

Τέλος, ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Δαμιανό. Τον σύζυγό μου, που τα τελευταία δέκα χρόνια υποστηρίζει όποια τρελή ιδέα μού μπει στο μυαλό. Σε ευχαριστώ που πίστευες σε εμένα τις στιγμές που εγώ έπαυα να το κάνω. Για την ενθάρρυνση, την υπομονή, τον χρόνο που μου χάρισες για να μπορέσω να το ολοκληρώσω. Χωρίς εσένα, το όνειρό μου «να γράψω μια μέρα ένα βιβλίο» δεν θα είχε γίνει πραγματικότητα.

Και, φυσικά, ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους εσάς που το διαβάσατε και φτάσατε έως αυτή, την τελευταία σελίδα. Εύχομαι μέσα από την καρδιά μου να σας διασκέδασε πραγματικά.